

ORĘDOWNIK

URZĘDOWY

Adres: Drukarnia
Centralna, Śrem.

powiatu śremskiego.

Telefony:
nr. 110 i 120.

Prenumerata: miesięcznie 2,20 zł. Cena pojedynczego numeru 30 g. Ogłoszenia: 20 g. za wiersz nonparelowy 1 łamowy lub jego miejsce.

Wychodzi w środy i soboty. Wydawca: Drukarnia Centralna w Śremie. Odpowiedzialni: za dział urzędowy — podpisujący za dział nieurzędowy: Eryk Średzki w Śremie.

Dział urzędowy.

Konkurs

na opracowanie wzorowej instrukcji biurowej dla miast Województw Poznańskiego i Pomorskiego.

Praca uznana przez sąd konkursowy za najlepszą i polecenia godną dla użytku miast, nagrodzona będzie pierwszą premją w wysokości:

800,— zł

przyczem zastrzega się prawo wyboru dalszych dwu prac nie nagrodzonych, za zwrotem kosztów za każdą 100 zł.

Termin zgłoszenia prac do końca stycznia 1928 r.

Przesyłać prosimy do Biura Samorządowego w Poznaniu ul. 27 Grudnia Nr. 8 z podaniem nazwiska i adresu autora

Instrukcja ma obejmować cały tok postępowania w załatwianiu spraw w biurach miejskich z wyłączeniem wewnętrznej manipulacji kasowej i samodzielnych zakładów miejskich, a w szczególności: przyjmowanie wpływów i wniosków ustnych (pocztą, dziennik), kierowanie spraw do referentów, formę załatwień, aprobatę przełożonych, przepisywanie, podpisy wysyłanie, ustrój registratury z terminarzami i przedłożeniami (reprodukcje), normalne zapiski (kontrolę), sposób komunikowania się z osobnymi biurami, asygnaty ze sposobem kierowania do kasy, sposób przechowania przedmiotów wartościowych i t. p.

Koło Miast Poznańskich

Koło Miast Pomorskich

Prezes

Prezes

(—) Ratajski.

(—) Włodek.

Powyższe podaję do wiadomości.

Śrem, dnia 15-go listopada 1927 r.

L. dz. 4038/27 W.P.

Przewodniczący

Wydziału Powiatowego

Wilczek

Starosta.

Ogłoszenie!

Podaje się do publicznej wiadomości, że wskutek nastania mrozów zostały na szosie państwowej Ostrów—Poznań nr 16/3 roboty walcowe nowej powłoki szosowej na długości ca 300 m pod m. Kórnikami przerwane. Komunikacja staje się przeło utrudniona.

Dokończenie tychże robót nastąpi przy nastaniu odwilży powietrza.

Śrem, dnia 19 listopada 1927 r.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego
Wilczek.

Rozporządzenie

Ministra Spraw Wewnętrznych z 21 września 1927 r.

W sprawie obowiązku zgłaszania zachorowań na ostre zapalenie przednich rogów rdzenia (Polyomyelitis acuta anterior — choroba Heine-Medina).

Na podstawie art. 4. ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych oraz innych chorób, występujących nagminnie (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 402) i § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 18 stycznia 1924 r. w przedmiocie rozdziału kompetencji Ministra Zdrowia Publicznego (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 86) zarządzam co następuje:

§ 1. Przewidziany art. 3. ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych oraz innych chorób występujących nagminnie (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 402) obowiązek zgłaszania rozciąga się na przypadki ostrego zapalenia przednich rogów rdzenia (Polyomyelitis acuta anterior — choroba Heine-Medina)

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje w ciągu sześciu miesięcy od dnia ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: Sławoj Składkowski.

Powyższe podaję do wiadomości.

Śrem, dnia 20 listopada 1927 r.

Starosta

(—) Wilczek.

Pan Wojewoda reskryptem z dnia 15/11. 27 r. L. dz. 32161/27. I. zezwolił Komitetowi Budowy Kościoła przy Parafii Wojskowej w Inowrocławiu na sprzedaż cegiełek fundacyjnych na budowę kościoła przy parafii wojskowej w Inowrocławiu na całym obszarze Województwa Poznańskiego w cenie od 0,50 do 1,00 zł. złotych za cegielkę w czasie od teraz do 15. 11. 1928 r.

Sprzedający cegielki winni być zaopatrzeni w niniejsze pozwolenie wzgl. uwierzytelniony odpis tegoż, w legitymacje osobistą z fotografią i upoważnienie wspomnianego Komitetu.

Śrem, dnia 18. 11. 1927 r.

L. dz. 10802/27. 4.

Starosta
Wilczek.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 października 1927 r.

o emigracji.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. № 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

R o z d z i a ł I.

O emigracji w ogólności.

Art. 1. Emigrantom w rozumieniu niniejszego rozporządzenia jest obywatel polski, który opuszcza lub opuścił terytorjum Rzeczypospolitej w poszukiwaniu pracy, lub dla jej wykonywania, lub w celach osadnictwa, albo też udając się do swego małżonka krewnych i powinowatych, którzy już wyemigrowali poprzednio.

Za emigranta uważana będzie również każda osoba, opuszczająca terytorjum Rzeczypospolitej, lub przebywająca poza tem terytorjum, razem z emigrantem, a będąca członkiem jego rodziny.

Nie są emigrantami:

a) personel dyplomatyczny lub konsularny i osoby, które mu towarzyszą oraz delegaci misyj oficjalnych, naukowych, ekonomicznych i t. p.:

b) artyści wyjeżdżający na występy gościnne, osoby biorące udział w kongresach i konkursach, prelegenci i wogóle wszystkie osoby wyjeżdżające tylko dla dorywczej pracy poza granice Rzeczypospolitej z wyjątkiem robotników sezonowych.

Art. 2. Urząd Emigracyjny może rozciągnąć opiekę w granicach, niniejszem rozporządzeniem przewidzianych, również na obywateli polskich odbywających podróż zamorską statkiem w klasie II, III lub klasie równorzędnej, względnie w międzypokładzie bez względu na cel podróży tych osób.

Art. 3. Emigranci państw innych, którzy wyjeżdżają z terytorjum Rzeczypospolitej Polskiej lub przejeżdżając przez nie, mogą korzystać z opieki polskich władz emigracyjnych w granicach przewidzianych rozporządzeniem niniejszem, o ile prawo wyjazdu lub przejazdu ich nie jest ograniczone specjalnymi przepisami.

Art. 4. Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych ma prawo, na wniosek Urzędu Emigracyjnego i w miarę możliwości, Państwowej Rady Emigracyjnej, wstrzymać czasowo emigrację całkowicie lub częściowo do pewnych państw, jeżeli wymaga tego ochrona życia, wolności, mienia oraz interesów ekonomicznych i moralnych emigrantów, a w porozumieniu i z ministrem Spraw Wojskowych, jeśli wymagają tego względy dobra publicznego.

Art. 5. Kobiety w wieku do lat 21 mogą emigrować tylko jadąc razem z mężem, z rodzicami, opiekunem, braćmi i siostrami pełnoletnimi, albo jeżeli udają się do swych rodziców, braci i sióstr pełnoletnich lub męża, posiadając należycie uwierzytelnione wezwanie powyższych osób.

Urząd Emigracyjny może w wyjątkowych wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, zezwalać kobietom, o których mowa w ustępie poprzednim, na emigrację nawet w braku warunków w ustępie poprzednim wspomnianych.

Nieletni płci męskiej do lat 18 tu, o ile nie wyjeżdżają z rodzicami, braćmi i siostrami pełnoletnimi lub do tychże, emigrować mogą tylko po uzyskaniu zezwolenia Urzędu Emigracyjnego.

Art. 6. Paszport emigracyjny wydawany będzie na terytorjum Rzeczypospolitej bezpłatnie na podstawie zaświadczenia, stwierdzającego prawo emigranta do uzyskania takiego paszportu.

Zaświadczenia te wydawane będą przez Urząd Emigracyjny, względnie państwowe urzędy pośrednictwa pracy, lub komunalne urzędy pośrednictwa pracy w województwie śląskim, których kompetencje w tym zakresie określi rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

Zaświadczenia nie będą wydane:

a) w wypadkach, w których na mocy postanowień niniejszego rozporządzenia oraz innych przepisów ustawowych lub wydanych na ich podstawie rozporządzeń, emigracja lub wogóle wyjazd zagranicę nie są dozwolone:

b) osobom, którym wyjazd do państwa, do którego pragną emigrować, nie jest dozwolony przez prawo imigracyjne względnie rozporządzenie danego państwa;

c) osobom niezdolnym do utrzymywania się z własnej pracy z powodu podeszłego wieku, choroby, kalectwa, jeżeli niewykażą, że mają zabezpieczone utrzymanie w miejscu, dokąd zamierzają emigrować.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Zagranicznych, Pracy i Opieki Społecznej oraz Spraw Wojskowych ustali, jakie dokumenty niezbędne są do uzyskania paszportu emigracyjnego, tudzież określi tryb postępowania przy wydawaniu paszportów i ich formę.

Art. 7. Uprawianie agitacji wychodźczej na terytorjum Rzeczypospolitej jest wzbronione.

Za agitację wychodźczą uważa się udzielanie wszelkich wiadomości drukiem, słowem lub pismem: o konjunkturze emigracyjnej w celu skłonienia do wyjazdu.

Art. 8. Trudnienie się udzielaniem wiadomości o stosunkach w państwach obcych pod względem konjunktury emigracyjnej, udzielaniem porad w sprawach przesiedlenia się zagranicę w celach oznaczonych w art. 1 niniejszego rozporządzenia oraz ułatwieniem wyjazdów w tychże celach, wymaga zezwolenia Urzędu Emigracyjnego i może być wykonywane tylko z zachowaniem warunków tego zezwolenia.

Zezwolenia te wydawane być mogą:

1) przedstawicielom pracodawców państw obcych, ustanowionym za zgodą Rządu Polskiego w celu rekrutowania robotników polskich;

2) instytucjom oznaczonym w artykule 10 punkt 1) niniejszego rozporządzenia.

Urząd Emigracyjny obowiązany jest czuwać, ażeby wiadomości, udzielane o konjunkturze emigracyjnej w państwach obcych były dokładne.

Nie wymaga specjalnego zezwolenia ogłaszanie przez przedsiębiorstwa przewozowe, posiadające koncesję Rządu Polskiego na przewóz emigrantów, adresu przedsiębiorstwa, nazwy statków, kierunku utrzymywanej komunikacji i warunków podróży.

Wspomniane przedsiębiorstwa mogą wysyłać prospekty tylko na wyraźne żądanie osób bezpośrednio zainteresowanych w wyjeździe.

Art. 9. Przepisy niniejszego rozporządzenia nie naruszają zobowiązań przyjętych przez Państwo w umowach międzynarodowych.

tycznemi i konsularnemi Rzeczypospolitej Polskiej oraz zasady, na których prowadzona będzie korespondencja Urzędu Emigracyjnego z zarządami i władzami emigracyjnymi innych państw, określi rozporządzenie Ministra Spraw Zagranicznych, wydane w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej.

Rozdział III.

O Państwowej Radzie Emigracyjnej.

Art. 15. Przy Ministrze Pracy i Opieki Społecznej tworzy się Państwową Radę Emigracyjną jako organ doradczy i opiniodawczy.

Art. 16. Do zakresu działania Państwowej Rady Emigracyjnej należą:

1) wydawanie opinii w sprawach poddanych pod jej obrady przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej, a dotyczących:

a) polityki emigracyjnej, reemigracyjnej i imigracyjnej,

b) projektów ustawodawczych w powyższych sprawach,

c) projektów konwencji międzynarodowych w sprawach emigracji, reemigracji i imigracji,

d) udzielanie koncesyj na przewóz emigrantów;

2) przedstawienie Ministrowi wniosków i uwag w przedmiocie ustawodawstwa, polityki i epoki emigracyjnej, reemigracyjnej i imigracyjnej.

Art. 17. Państwowa Rada Emigracyjna składa się:

a) z członków powołanych na wniosek Dyrektora Urzędu Emigracyjnego przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej z pośród osób, pracujących teoretycznie lub praktycznie w zakresie emigracji;

b) z przedstawicieli centralnych zawodowych organizacji robotniczych, rzemieślniczych i pracowników umysłowych, które Minister Pracy i Opieki Społecznej do udziału w Państwowej Radzie Emigracyjnej powoła, oraz z przedstawicieli organizacji rolniczych, które Minister Pracy i Opieki Społecznej powoła do udziału w tejże Radzie w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa;

c) z przedstawicieli organizacji społecznych, działających w zakresie opieki nad emigrantami, a które Minister Pracy i Opieki Społecznej do udziału w Państwowej Radzie Emigracyjnej powoła.

Liczbę członków Państwowej Rady Emigracyjnej oraz przedstawicieli organizacji, określi rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

W pracach Państwowej Rady Emigracyjnej biorą stały udział, z głosem doradczym, przedstawiciele Ministrów: Spraw Wewnętrznych, Spraw Zagranicznych, Spraw Wojskowych, Skarbu, Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Rolnictwa, Przemysłu i Handlu oraz Reform Rolnych.

Nadto, Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej, przysługuje prawo powoływania każdorazowo, z głosem doradczym, do udziału w pracach Państwowej Rady Emigracyjnej, rzeczoznawców.

Art. 18. Na posiedzeniach Państwowej Rady Emigracyjnej przewodniczy Minister Pracy i Opieki Społecznej, względnie wyznaczony przez niego zastępca.

Posiedzenia Państwowej Rady Emigracyjnej odbywają się w miarę potrzeby, nie rzadziej jednak niż raz na trzy miesiące.

Nadto Minister Pracy i Opieki Społecznej zwołuje nadzwyczajne zebranie Rady Emigracyjnej na życzenie jednej czwartej części jej członków.

Dla prawomocności posiedzenia Państwowej Rady Emigracyjnej konieczna jest obecność pięciu jej członków oraz przewodniczącego lub jego zastępcy.

Opinie Rady zapadają zwykłą większością głosów obecnych na posiedzeniu członków Rady.

Art. 19. Kadencja Państwowej Rady Emigracyjnej trwa trzy lata.

Odwolanie poszczególnych członków Państwowej Rady Emigracyjnej, przed upływem tego terminu w wypadkach regulaminem przewidzianych, należy do Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

Na miejsce ustępującego członka Rady Minister Pracy i Opieki Społecznej powołuje innego do końca kadencji.

Opuszczenie przez członka Państwowej Rady Emigracyjnej dwóch kolejnych posiedzeń, bez podania powodów, pociąga za sobą utratę praw członka Rady.

Art. 20. Członkowie Państwowej Rady Emigracyjnej pełnią swe obowiązki honorowo.

Zamiejscowi członkowie Rady otrzymują zwrot kosztów przejazdu na posiedzenia w Warszawie i zpowrotem według taryfy II klasy pociągów pociesznych.

Art. 21. Regulamin Państwowej Rady Emigracyjnej opracowuje Rada, a zatwierdza Minister Pracy i Opieki Społecznej.

Rozdział IV.

O kredycie państwowym, przeznaczonym na cele opieki nad emigrantami.

Art. 22. Celem wykonywania zadań, wynikających z obowiązku opieki nad emigrantami, wstawi się corocznie do budżetu Państwa odpowiedni kredyt.

Art. 23. Przewidziany w art. 22 kredyt w szczególności przeznacza się:

a) na cele, związane z wyszkoleniem zawodowym emigrantów i udzielaniem wiadomości o warunkach pracy i pobytu w krajach imigracyjnych;

b) na wydatki, związane z badaniami terenów, nadających się dla emigracji zarobkowej i osadnictwa, oraz na ogłaszanie wyniku tych prac;

c) na udzielanie zapomóg pozostającym na terytorjum Rzeczypospolitej rodzinom emigrantów w wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie;

d) na urządzenie stacyj granicznych;

e) na fundusz Ministerstwa Spraw Zagranicznych przeznaczony na utrzymanie specjalnego personelu kontraktowego, pracującego na placówkach zagranicznych w sprawach emigracyjnych;

f) na urządzenie w krajach osiedlenia szkół, burs, czytelni i domów ludowych dla emigrantów, organizowanie odczytów i widowisk o charakterze kulturalnym i społecznym.

g) na pokrywanie kosztów nauczania i utrzymania na terytorjum Rzeczypospolitej dzieci emigrantów, w wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie;

h) na udzielanie zasiłków instytucjom społeczno-kulturalnym i filantropijnym, mającym za zadanie roztaczanie opieki nad emigrantami.

Art. 24. Dla decydowania w sprawach podziału i użycia kredytu, przeznaczonego na opiekę nad emigrantami, w myśl art. 22, tworzy się osobną komisję.

Komisja ta składa się z:

O władzach emigracyjnych.

Art. 10. Centralnym organem dla spraw emigracyjnych jest Urząd Emigracyjny podległy bezpośrednio Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

Do zakresu działania Urzędu Emigracyjnego należą:

a) przygotowywanie, względnie opinjowanie projektów ustaw i rozporządzeń w sprawach dotyczących emigracji, reemigracji, imigracji i opieki nad wychodźcami;

b) przygotowywanie przy współdziałaniu z Ministerstwem Spraw Zagranicznych, względnie opinjowanie projektów konwencji emigracyjnych i wszelkich układów międzynarodowych, dotyczących spraw podlegających kompetencji Urzędu Emigracyjnego;

c) branie udziału w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Zagranicznych na kongresach i konferencjach międzynarodowych, traktujących o sprawach należących do kompetencji Urzędu Emigracyjnego;

d) zbieranie wiadomości o stosunkach w państwach obcych pod względem koniunktury emigracyjnej oraz informowanie o niej instytucyj, osób i władz zainteresowanych!

e) przeciwdziałanie niedozwolonej agitacji wychodźczej i nielegalnemu werbunkowi emigrantów;

f) ustalenie warunków werbowania osadników, wydawanie zezwoleń na najmowanie robotników do pracy zagranicą oraz nadzór nad werbowaniem i najmowaniem;

g) sprawy związane z organizacją transportów i kierunkiem przejazdu emigrantów i reemigrantów;

h) przedstawienie Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej wniosków w sprawach udzielania koncesyj na przewóz emigrantów oraz nadzór nad działalnością przedsiębiorstw, trudniących się przewozem emigrantów;

i) opieka nad emigrantami i reemigrantami w czasie podróży;

j) ochrona tych praw i interesów emigrantów na miejscu pracy, które wypływają z międzynarodowych traktatów i konwencji w sprawach pracy i emigracji lub wynikają z umów przewozowych i umów o pracy, przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu;

k) opieka nad reemigrantami i bezpośrednio po ich powrocie do kraju;

l) wydawanie opinij o statutach instytucyj społeczno-kulturalnych, filantropijnych i gospodarczych mających za zadanie roztaczanie opieki nad emigrantami, popieranie tych instytucyj oraz sprawowanie nadzoru nad nimi, w myśl przepisów niniejszego rozporządzenia, rozporządzeń wydanych na jego podstawie lub na podstawie innych przepisów;

m) prowadzenie w porozumieniu z Głównym Urzędem Statystycznym statystyki ruchu emigracyjnego, reemigracyjnego i imigracyjnego;

n) zastępstwo ustawowe emigrantów w sprawach sądowych i pozasądowych o roszczenia majątkowe emigrantów do towarzystw przewozowych z mocy umowy przewozowej, zawartej w myśl artykułu 38 niniejszego rozporządzenia;

o) doręczenie reemigrantowi lub innym osobom do odbioru uprawnionym spadków, rent i odszkodowań, przesyłanych do kraju;

p) wszystkie inne sprawy przekazane Urzędowi Emigracyjnemu, w myśl przepisów niniejszego rozporządzenia, rozporządzeń wydanych na jego podstawie lub na podstawie innych przepisów.

Art. 11. Na czele Urzędu Emigracyjnego stoi Dyrektor, mianowany przez Prezydenta Rzeczypospolitej na wniosek Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych.

Rada Ministrów ustala na wniosek Ministra Pracy i Opieki Społecznej zasady organizacji tego Urzędu.

Art. 12. Organami Urzędu Emigracyjnego są:

a) ekspozytury i etapy emigracyjne na głównych punktach granicznych tudzież punktach zbiorczych wewnątrz kraju, oraz inspektorzy;

b) państwowe urzędy pośrednictwa pracy i opieki nad wychodźcami w zakresie spraw dotyczących emigracji;

c) radca do spraw emigracyjnych przy Komisarzu Generalnym Rzeczypospolitej Polskiej w Gdańsku, mianowany przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych.

Art. 13. Współdziałanie Urzędu Emigracyjnego i jego organów z organami wykonawczymi innych ministerstw określi rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej wydane w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Zadania swe poza granicami Rzeczypospolitej wykonywa Urząd Emigracyjny za pomocą organów Ministerstwa Spraw Zagranicznych zgodnie z instrukcjami wydanymi przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych.

Wszelkie zarządzenia o charakterze ogólnym dla organów Ministerstwa Spraw Zagranicznych, dotyczące wykonywania zadań, przewidzianych w ustępie poprzednim, wydaje, na wniosek Ministra Pracy i opieki Społecznej, Minister Spraw Zagranicznych.

W krajach uznanych za szczególne ważne dla emigracji, ustanawia Minister Spraw Zagranicznych, na wniosek Ministra Pracy i Opieki Społecznej, osobnych radców do spraw emigracyjnych, pełniących swe obowiązki służbowe przy przedstawicielstwach dyplomatycznych, w krajach zaś, w których nie ma tych przedstawicielstw,—przy konsulatach.

Do okręgów, uznanych za szczególnie ważne dla emigracji, Minister Spraw Zagranicznych może, na wniosek Ministra Pracy i Opieki Społecznej, przydzielać na stałe lub czasowo radcę do spraw emigracyjnych, pełniącego swe obowiązki przy przedstawicielstwie dyplomatycznym, lub jego zastępcę do pełnienia obowiązków swych przy konsulacie.

Kompetencję radców do spraw emigracyjnych i ich zastępców określi rozporządzenie Ministra Spraw Zagranicznych, wydane w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 14. Urząd Emigracyjny prowadzi, w granicach ustalonych przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej, bezpośrednią korespondencję ze wszystkimi władzami Rzeczypospolitej Polskiej wewnątrz kraju i ze wszystkimi instytucjami i przedsiębiorstwami wymienionymi w artykule 10 punkt I) i w artykule 25 niniejszego rozporządzenia.

Korespondencję z urzędami dyplomatycznymi i konsularnymi Rzeczypospolitej Polskiej prowadzi Urząd Emigracyjny w zasadzie za pośrednictwem Ministra Spraw Zagranicznych.

Zakres korespondencji, którą Urząd Emigracyjny prowadzić będzie bezpośrednio z urzędami dyploma-

a) Dyrektora Urzędu Emigracyjnego, względnie Wicedyrektora tegoż Urzędu, jako przewodniczącego;
b) stałych delegatów Ministrów: Spraw Zagranicznych, Skarbu i Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego;

c) urzędnika Urzędu Emigracyjnego, referującego sprawę kredytu na cele opieki nad emigrantami.

Wymienieni i Ministrowie wyznaczają równocześnie stałych zastępców wspomnianych w punkcie b) delegatów.

Każdy z zastępów bierze udział w posiedzeniach komisji z głosem decydującym w razie nieobecności stałego delegata, którego stałym zastępcą został zamianowany.

Posiedzenia komisji są ważne w obecności co najmniej czterech członków komisji, posiadających głos decydujący, licząc w tem przewodniczącego.

Decyzje komisji zapadają zwykłą większością głosów.

W razie równości głosów decyduje głos przewodniczącego.

Przewodniczący ma obowiązek zawieszenia decyzji komisji, naruszających przepisy niniejszego rozporządzenia, aż do rozstrzygnięcia sprawy przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

Szczegółowy regulamin postępowania i prac komisji ustali rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Rozdział V.

O przedsiębiorstwach, trudniących się przewozem emigrantów.

Art. 25. Przewóz emigrantów dozwolony jest wyłącznie przedsiębiorstwom, posiadającym koncesję wydaną, według swobodnego uznania, przez Ministrów Pracy i Opieki Społecznej oraz Przemysłu i Handlu, na wniosek Urzędu Emigracyjnego.

Minister Pracy i Opieki Społecznej, na wniosek Urzędu Emigracyjnego po porozumieniu się z Ministrem Przemysłu i Handlu, może zezwalać na przewóz emigrantów również i przedsiębiorstwom nie posiadającym konceji, jeżeli żadne z przedsiębiorstw koncesjonowanych w danym kierunku nie utrzymuje komunikacji.

Art. 26. Koncesje mogą być udzielane tylko tym przedsiębiorstwom krajowym i zagranicznym, które rozporządzają środkami transportowymi, uznaniem przez Urząd Emigracyjny za odpowiednie pod względem higieny i bezpieczeństwa.

W szczególności koncesje wydawane być mogą:

a) pełnoletnim i własnowolnym obywatelom polskim, stale zamieszkałym na terytorjum Rzeczypospolitej, mającym dobrą opinię, nie pozbawionym prawa prowadzenia przedsiębiorstw i niekaranym sądownie za wykroczenie przeciwko przepisom emigracyjnym, albo za przestępstwa chęci zysku;

b) spółkom firmowym (jawnym) komandytowym, akcyjnym, akcyjno-komandytowym z ograniczoną odpowiedzialnością i spółdzielniom, mającym siedzibę na terytorjum Rzeczypospolitej, o ile spółnicy firmy, względnie zarządcy, są obywatelami polskimi, odpowiadającymi wymogom punktu a);

c) cudzoziemcom oraz spółkom cudzoziemskim pod warunkami, że:

1. udziela na żądanie Urzędu Emigracyjnego należytych pełnomocnictw obywatelowi polskiemu który odpowiada warunkom, przewidzianym w p. a);

2. podporządkują się w kwestjach, dotyczących się czynności emigracyjnych i spraw z nich wynikających, wszystkim ustawom i rozporządzeniom państwowym polskim.

Pełnomocnika przedsiębiorstwa cudzoziemskiego zatwierdza Urząd Emigracyjny.

Art. 27. Koncesja na przewóz emigrantów wydawana może być tylko na określony czas i do określonych krajów, ze ścisłym oznaczeniem portów wyjścia, przeznaczenia ewentualnie i przesiadania.

W koncesji winne być wymienione statki, na których uskuteczniany będzie przez przedsiębiorców przewóz emigrantów.

Ministrowie Pracy i Opieki Społecznej oraz Przemysłu i Handlu, na wniosek Urzędu Emigracyjnego, mogą w czasie trwania koncesji zmienić warunki koncesji ograniczając wynikające z niej uprawnienia, o ile wykonywanie koncesji przez przedsiębiorstwo nie odpowiada postanowieniom niniejszego rozporządzenia, lub wydanym na jego podstawie innym rozporządzeniom.

Art. 28. Przedsiębiorstwo, które uzyskało koncesję winno złożyć kaucję na zabezpieczenie strat i szkód osób prywatnych oraz Państwa Polskiego wynikających z tytułu wykonania koncesji. Wysokość kaucyj i bliższe przepisy dotyczące kaucyj ustali rozporządzenie Ministrów Pracy i Opieki Społecznej oraz Przemysłu i Handlu.

Minister Pracy i Opieki Społecznej może na wniosek Urzędu Emigracyjnego orzec konfiskatę kaucji w całości lub w części w razie stwierdzonego niezastosowania się przedsiębiorstwa do jakiegokolwiek bądź warunku udzielonej przedsiębiorstwu koncesji.

Art. 29. Przedsiębiorstwo, które uzyskało koncesję, winno prowadzić w Warszawie biuro dla wykonywania czynności z przewozem emigrantów związanych.

W innych miastach mogą być, w miarę potrzeby, otwierane oddziały, jednakowoż po uprzednim uzyskaniu zezwolenia Urzędu Emigracyjnego, który może odmówić udzielenia zezwolenia bez podania motywów, względnie cofnąć wydane zezwolenie według swobodnego swego uznania. Kierownika oddziału zatwierdza Urząd Emigracyjny,

Postanowienia artykułu 28 mają odpowiednie zastosowanie do oddziałów tych przedsiębiorstw.

Art. 30. Zwrot kaucji nastąpić może najwcześniej po upływie trzech lat od dnia wygaśnięcia ważności udzielonej koncesji lub zwinienia oddziału.

Urzędowi Emigracyjnemu przysługuje prawo zatrzymania kaucji i po upływie oznaczonego w ustępie pierwszym okresu czasu, o ile w ciągu tego czasu nie będą zaspokojone wszystkie prawnie wykazane pretensje Państwa Polskiego lub osób prywatnych, wynikające z tytułu wykonania przez przedsiębiorstwo koncesji.

(Dokończenie nastąpi.)

Do PP. właścicieli lasów.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24-go czerwca 1927 r. o zagospodarowaniu lasów, niesłanowiących własności Państwa (Dz. Ust. Nr. 57, poz. 504) wyrażnie w art. 8 i 9 określa, że każdy las, który ma być użytkowany winien posiadać plan urządzenia gospodarstwa leśnego względnie program gospodarczy, celem oparcia gospodarki leśnej na racjonalnych i trwałych podstawach.

Zatem z chwilą wejścia w życie rozporządzenia (dnia 1-go lipca 1927 r. art. 62) wyręb lasu, dokonywany być może tylko na podstawie zatwierdzonego planu urządzenia gospodarstwa leśnego względnie programu gospodarczego. Wynika z tego, że każdy wyręb dokonany w lesie nieposiadającym planu lub programu, jakoteż każdy wyręb niezgodny z zatwierdzonym planem względnie programem, jest bezprawny i podlega ukaraniu w myśl art. 42 względnie 43 powyższego rozporządzenia.

Ponieważ opracowanie planu urządzenia gospodarstwa leśnego wymaga przy dużych lasach dłuższego czasu, art. 53 rozporządzenia przewiduje, że do 30-go czerwca 1932 r. także większe lasy ponad 30 ha mogą być zagospodarowane według programów gospodarczych.

Program gospodarczy winien zawierać: 1) odrębny szkic sytuacyjny lasu, 2) zwięzły opis siedliska i drzewostanów, 3) wskazanie czasu, miejsca (oddziału, poddziału) i rozmiaru użytkowania i 4) wskazanie terminu i sposobu zalesienia.

By dać właścicielom lasów możliwość prowadzenia nieprzerwanej normalnej gospodarki leśnej, ust. 1, art. 11, rozporządzenie przewiduje, że w razie gdyby właściciel lasu w ciągu dwóch miesięcy od dnia przedłożenia planu urządzenia gospodarstwa leśnego względnie programu gospodarczego nie został powiadomiony o decyzji władzy, co do jego zatwierdzenia, ma prawo podjąć zamierzone w planie lub programie czynności gospodarcze w całości lub w zakresie, który władza wskaże przed upływem wspomnianego terminu.

Jeżeli zaś władza w ciągu tych dwóch miesięcy zawiadomi właściciela lasu, że nie zatwierdza na razie programu, lecz wskazuje tylko w jakim zakresie mogą być podjęte przewidziane w programie czynności gospodarcze, wtedy właściciel lasu winien zastosować się do tych wskazówek.

Śrem, dnia 18. 11. 1927 r.

L. dz. 10695/27. 4,

Starosta
wz. Mittelstaedt.

Obwieszczenie.

Premjowanie klaczy i żrebic włościańskich powiatu śremskiego odbędzie się we wtorek dnia 29 b. m. o godzinie 11-tej przed południem na targowisku przy Hotelu Bazar w Śremie pod niżej podanymi warunkami.

Warunki premjowania klaczy i żrebic włościańskich.

Komisja przeprowadzająca premjowanie klaczy i żrebic włościańskich będzie udzielała w roku bieżącym premje pieniężne na żrebice w wieku od trzech lat, właścicielom lub dzierżawcom, których własność lub dzierżawa nie przekracza 200 mórg ziemi. Warunki obowiązujące właścicieli premjowanych żrebic są następujące:

I. 1. Zatrzymać żrebicę aż do ukończenia 6 r. życia

2) Przetawić ją rokrocznie na wystawach włościańskich danego powiatu — komisji przeznaczonej do premjowania koni (żrebica raz premjowana, może także i w następnych latach ubiegać się o nagrodę.

3) W wieku zdolnym do rozplodu stanowić ją rządowym ogierem lub odpowiednim ogierem prywatnym, o ile takowy jest licencjonowany i uznany przez Związek Hodowców Konia półkrwi.

4) W razie niedotrzymania warunków winien zwrócić otrzymaną nagrodę + 5%. —

II. 1) O ile gospodarz pragnie osiągnąć nagrodę winien przedstawić również matkę żrebicy, jeżeli ją posiada.

Komisja zważy przy premjowaniu na prawidłowe chody koni, dobrą i silną budowę oraz prawidłową postawę, przedstawionych klaczy i żrebic. Wszelkie kwestje sporne załatwia komisja na miejscu i jej orzeczenie jest decydujące. Nagrodyudziela się tylko w miarę środków stojących Wielkop. Izbie Rolniczej do dyspozycji. Koni z domieszką zimnej krwi, krwi oldenburskiej lub fryzyjskiej nie będzie się premjować, również żrebic bez udowodnionego pochodzenia.

Wielkopolska Izba Rolnicza.

Panowie sołtysi gminni winni o tem powiadomić wszystkich właścicieli klaczy i żrebic w sposób w gminie przyjęty

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.

Śrem, dnia 19 listopada 1927 r.

Przewodniczący

Wydziału Powiatowego

Wilczek Starosta.

L. dz. 4021/27. W. P.

Dział nieurzędowy.

Inspektorat Szkolny Śrem.

W dniu 28 listopada b. r. przypada trzechsetna rocznica zwycięstwa floty polskiej pod Oliwą.

Z polecenia Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego zarządza Kuratorjum O. S. P., ażeby dla upamiętania tej rocznicy odbyły się w dniu 28 listopada b. r. w godzinach szkolnych odpowiednie odczyty wzgl. pogadanki. Materiał do odczytów i pogadań dostarczyć może m. i. broszura Adama Wziębły p. t. „Zwycięstwo polskiej armaty pod Oliwą” wydana przez Ligę Morską i Rzeczną w Warszawie, Elekoralna 2.

Śrem, dnia 19 listopada 1927.

SURDYK, insp. szkolny.

Przymusowa licytacja.

W sobotę dnia 26 listopada 1927 r.
o godzinie 14-tej przed południem
sprzedam w Mszczycynie

najwięcej dającemu za gotówkę

3 powózki w tem jedna
kryta, 5 opasów, 4 konie
wierzchowe i 4 krowy.

Talarczyk

komornik sądowy.